

Chương 671: Thảm Hoạ Cổng (100) - Kẻ Phản Diện Cuối Cùng
(Số từ: 3465)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:37 AM 07/01/2024

*Rầm!

Vô số sự kiện đang diễn ra trên chiến trường, và những điều bất thường tiếp tục xảy ra trong lòng Diane, nơi Dị Giới Long đã xuất hiện.

Tuy nhiên, rất ít người có thể tận mắt chứng kiến những điều bất thường này.

*Whoosh!

Một trận mưa xối xả đã che khuất hiện trường và một đám hơi nước khổng lồ do vụ nổ gây ra cũng che khuất tầm mắt của binh lính.

Ngay cả khi không có điều đó, Lực lượng Đồng minh cũng không thể tập trung vào khu vực đó.

Các trận chiến với những con quái vật còn lại đang diễn ra, và những kẻ Bất diệt điên cuồng tàn sát bừa bãi cả Lực lượng Đồng minh và quái vật, gây ra sự hỗn loạn vô cùng lớn.

Kết quả là không ai theo dõi được điều gì đang diễn ra sâu bên trong Diane.

Nhưng đột nhiên, một dòng nước xoáy màu trắng vọt lên trời rồi lắng xuống.

Tuy nhiên, điều bất thường lại xảy ra.

Một đám mây khổng lồ xuất hiện.

Đó là một đám mây đen dày đặc có màu tương tự như đám mây bão đang rải mưa lớn.

Tuy nhiên, nó quá gần mặt đất để được coi là một đám mây.

Và trong đám mây đó, những khuôn mặt con người tuyệt vọng xuất hiện và biến mất liên tục, quằn quại như thể còn sống.

Rất ít người biết rằng đó là tập hợp linh hồn của những người đã chết cho đến nay.

Vẫn thế.

Than vãn.

Những tiếng rên rỉ đáng ngại, kỳ lạ và đau buồn do đám mây không lồ phát ra thì thào vào tai mọi người trên chiến trường.

Có người vô tình rơi nước mắt vì sự tuyệt vọng ẩn chứa trong những âm thanh đó.

Ngay bên dưới đám mây không lồ.

*Whoosh!

Có một chàng trai đang ôm một cô gái bàng hoàng dưới cơn mưa như trút nước.

"Ah..."

Chàng trai nhìn lên bầu trời với vẻ mặt trống rỗng, tuyệt vọng khi mưa rơi trên mặt.

Anh đã làm mọi thứ có thể.

Cuối cùng, anh đã lấy lại được những gì đã mất.

Nhưng đó không phải là một thành công hoàn toàn.

Lời nguyện mà anh đã hét lên, mong linh hồn biến mất, chỉ mang lại thành công một nửa.

Lời nguyên biến mất khỏi cơ thể Ellen Artorius.

Nhưng nó không biến mất khỏi thế giới.

Nó vẫn có hình dạng vật chất và kêu gào một cách kỳ lạ.

Nó có thể tìm một cơ thể khác để trú ngụ tiếp theo hoặc hủy diệt mọi thứ bằng cách gieo rắc những lời nguyên khắp thế giới.

Ma vương ôm cô gái mà hắn cuối cùng đã giành lại được trong tay, nhìn lên bầu trời với vẻ mặt cứng rắn.

Nếu anh không thể làm cho nó biến mất, tai họa mà nó gây ra sẽ tiếp tục.

Nó có thể cư ngụ trong người khác.

Hoặc trở lại cơ thể của Ellen Artorius.

Hoặc thậm chí sở hữu cơ thể vật lý của Ma vương.

*Bụp!

Đột nhiên, có người xuất hiện bên cạnh Ma vương.

"Một sự kiện đặc biệt đã xảy ra."

Đó là một pháp sư già.

Ông ta là một Ma cà rồng tên là Antirianus.

Như mọi khi, vẻ mặt đó cho thấy ông ta đang âm mưu điều gì đó nham hiểm.

Mặc dù họ đã giành được chiến thắng đầu tiên nhưng cô gái đã ngất đi và Ma vương không còn chút năng lượng nào.

Ma vương ngồi ôm lấy cô gái quý giá, run rẩy chỉ tay lên trời.

Ngay cả cử chỉ đó cũng yếu ớt.

“Ngài sẽ ổn chứ?”

"..."

"Tôi không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo."

"..."

Ma vương khó khăn ngẩng đầu lên và nhìn Ma cà rồng già, người đang mang vẻ mặt vui sướng không thể chịu nổi.

Không thể tập trung sức mạnh để nói, tầm nhìn của Ma vương bắt đầu mờ đi.

"Cuối cùng thì ngài cũng đã thành công trong việc đòi lại tất cả. Giờ phút này khi ngài đã có được tất cả, tôi muốn tận hưởng cảm giác thích thú khi vận cổ ngài mà không nhất thiết phải nuốt thứ đó."

"..."

Tuyệt vọng mãnh liệt.

Ma cà rồng già thích những điều như vậy.

"Nhưng ngay cả bây giờ, nếu tôi nuốt thứ đó, chẳng phải tôi sẽ tự nhiên giết ngài như bây giờ sao?"

Ma vương đề nghị Ma cà rồng già.

Khi anh chuyển linh hồn cho Ellen Artorius, và khi anh biết rằng chính Antirianus là người đã gợi ý điều đó.

Và khi anh nhìn thấy tương lai mà chính anh sẽ chết.

Ma Vương không giết Ma cà rồng già mà thay vào đó đưa ra một đề nghị.

'Ta sẽ đưa ra cho ông một lời đề nghị khó từ chối.'

'Hehe... Thật hấp dẫn.'

Lời đề nghị không thể cưỡng lại đó là một câu chuyện mà ngay cả Ma cà rồng già cũng không thể không ngạc nhiên.

'Vậy đó là gì?'

Vào lúc cuối cùng.

Ông có muốn có cơ hội trở thành kẻ thù cuối cùng của ta và phá hủy mọi thứ ta có không?

Nếu thứ đó bằng cách nào đó thoát ra khỏi cơ thể Ellen và không thể bị tiêu diệt hoàn toàn.

Trước khi nó tàn phá thế giới, ông thử tiêu thụ nó thì sao?

Bằng cách trở thành kẻ thù cuối cùng của ta.

Không phải lẫn khuất ở ngoại vi câu chuyện mà trở thành ác nhân tối thượng trong câu chuyện, ông nghĩ sao?

Nếu nó đi lang thang mà không có vật chủ, nó sẽ trở thành một vấn đề lớn hơn.

Nếu không thể tiêu diệt được thì phải có người chịu đựng.

Vì vậy, vào thời điểm nó bị đuổi ra khỏi cơ thể Ellen.

Tiếp theo phải có người gánh chịu.

'Nếu tôi tiêu thụ nó, ngài sẽ làm gì?'

'Ta sẽ khuất phục ông bằng cách nào đó và tiêu diệt ông. Nếu không được, ta sẽ bỏ tù ông.'

'Vậy là ngài không thể làm điều đó với Ellen Artorius, nhưng ngài sẽ biến tôi thành thứ đó phải không?'

'Chính xác.'

'Hehehe. Ngài thật thẳng thắn làm sao.'

'Nếu ông không muốn, hãy nói như vậy.'

Chúng kiến sự tuyệt vọng cuối cùng.

Hoặc, tạo ra sự tuyệt vọng cuối cùng bằng chính đôi tay của mình.

Ông ấy mong muốn cái nào?

Ma vương đã đưa ra một đề nghị như vậy với tên Ma cà rồng đang tận hưởng sự tuyệt vọng.

‘Vốn dĩ lão già này thích quan sát mọi việc từ phía sau, không dẫn đầu việc gì cả.’

Ma cà rồng già không thích những hành động hậu trường quá quyết đoán.

Ông ấy thích những câu chuyện xoắn xuýt, nhưng ông không thích cắt đứt huyết mạch của chúng.

Ông ta có thể can thiệp và đưa ra đề xuất, nhưng việc tự mình xác định kết cục của câu chuyện không phải là sở thích.

Nếu có một kết thúc có hậu, ông ấy sẽ tận hưởng nó.

Nếu một câu chuyện kết thúc trong tuyệt vọng, ông ấy cũng sẽ thích thú với điều đó.

Ông ấy thích những câu chuyện diễn ra tự nhiên và tìm ra những kết luận phù hợp cho chúng.

Ông ấy có thể thêm một chút bình luận, nhưng ông không phải là người khẳng khẳng một câu chuyện kết thúc trong tuyệt vọng hay hạnh phúc.

Ông luôn có cơ hội kết thúc câu chuyện này trong tuyệt vọng, nhưng ông ta đã chọn không làm vậy, để làm bằng chứng.

Nhưng lần này, tình thế đã khác.

'Tuy nhiên, với tư cách là một thần dân trung thành, làm sao tôi, Antirianus, có thể từ chối mệnh lệnh của Chúa tể được?'

Có một yêu cầu không được ngồi yên mà trở thành nỗi tuyệt vọng cuối cùng.

Nếu ông ấy thua trận chiến cuối cùng, đó vẫn sẽ là một câu chuyện tuyệt vời.

Nếu ông ta thắng, đó sẽ là sự tuyệt vọng tràn ngập.

Ma cà rồng già không phải là người từ chối những cơ hội như vậy.

Và như vậy, cuối cùng.

Sau một trận chiến bất khả thi, Ma vương đã giành lại được Anh hùng.

Và suy nghĩ của anh vẫn không thay đổi.

Như thể ra lệnh thực hiện nhiệm vụ đã thỏa thuận, cử chỉ yếu ớt chỉ về phía đám mây khổng lồ của những linh hồn báo thù.

Người nuốt nó sẽ không còn là chính mình nữa.

Ngay cả Antirianus cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Không ai có thể đoán trước được những sự việc sẽ diễn ra.

-Groooooowl

Antirianus nhìn lên đám mây khổng lồ của những linh hồn báo thù đang phát ra một tiếng hú kỳ cục.

Trên thực tế, Ma cà rồng già có thể đã đến nơi này ngay cả khi không có yêu cầu của Ma vương.

Ông ta là một sinh vật say sưa trong tuyệt vọng.

Nỗi tuyệt vọng chứa đựng trong thứ đó phải lớn đến mức nào?

Để đưa nó vào cơ thể ông và thưởng thức nó đến giới hạn.

Thực sự cảm nhận được vô số giọt nước mắt của vô số cá thể như thể đó là của chính mình.

"Làm sao..."

"Có thể nào..."

"Thật hấp dẫn..."

Vì vậy, Antirianus dường như phát điên như căn thuốc.

Ông ta có thể sẽ chết vì tiêu thụ nó.

Dù biết mình sẽ chết vì ăn nó nhưng con Ma cà rồng điên cuồng vẫn quyết định ăn nó.

Không có lý do gì để không ăn nó.

Đã sống quá lâu để sống vì mục đích sống, việc tìm kiếm những thú vui méo mó đã trở thành mục đích sống của ông.

Mất mạng để đổi lấy việc ném thử nó dường như là một cái giá quá rẻ.

Ông ta sẽ trả nhiều hơn nếu cần.

Ma cà rồng già đưa tay vào ngực mình.

Sau đó, một viên ngọc màu đỏ thẫm lộ ra.

Ông ta sẵn sàng chết vì tiêu thụ nó.

Nhưng ông muốn thưởng thức nó lâu hơn một chút.

Vì vậy, ông đã bí mật chuẩn bị kể từ khi nhận được lời đề nghị.

Chuẩn bị tiêu thụ nó đúng cách.

Viên ngọc màu đỏ ban đầu không phải của Antirianus.

Nó thuộc về một Ma cà rồng khác, lớn tuổi hơn Antirianus, người đã không còn tồn tại.

Những người khác tin rằng ông ta theo đuổi hòn đá hiền triết, nhưng sự thật lại khác.

Đó là một viên đá quý chứa đựng một điều ước không thành, được tạo ra để ban linh hồn cho một cô gái nào đó.

Đây là một chiếc bình chứa đựng một linh hồn.
Điều ước đã thất bại.

Đó là một sự thật đơn giản.

Một linh hồn không thể được tạo ra.

Những gì không tồn tại, sẽ không tồn tại.

Vì vậy, sau khi hoàn thành nghiên cứu lâu dài về điều ước không thành, ông chỉ để lại viên ngọc phía sau, chấp nhận sự thật mà ông luôn biết và trở về khoảng không.

Một chiếc bình chứa đựng một linh hồn.

Một điều tuyệt vời nhưng đồng thời cũng là một vật thể hoàn toàn vô dụng.

Một viên đá kỳ diệu không thể giúp được gì cho những người cần nó nhất.

Đó cũng là sự tuyệt vọng.

Ma cà rồng già chưa bao giờ nói với Ma vương về sự tồn tại của viên đá.

Ông ta không thể đưa ra một giải pháp đơn giản, như phong ấn thứ đó hoặc khiến nó biến mất khỏi thế giới, bằng viên đá này.

Cũng như ông không chủ động can thiệp.

Ông ấy cũng không thích đưa ra sự trợ giúp quan trọng.

Nhưng bây giờ, điều đó là cần thiết.

Để nắm bắt nó đúng cách.

Trở thành nỗi tuyệt vọng tốt cùng.

Ma vương đã yêu cầu điều đó nên ông dự định sẽ cố gắng hết sức để trở thành kẻ tuyệt vọng nhất.

"Hãy đến...những linh hồn lạc lối..."

Viên ngọc màu đỏ thẫm lơ lửng trong không trung phía trên tay phải của Ma cà rồng già.

"Ta muốn thưởng thức sự tuyệt vọng của ngươi."

*Wooooong!

Viên ngọc màu đỏ thẫm phát ra ánh sáng và hàng chục vòng tròn bắt đầu xuất hiện xung quanh nó.

Một sự hấp thụ linh hồn quy mô lớn đã diễn ra.

Đó là điều mà Ma cà rồng già chưa bao giờ thử trước đây.

Sẽ không có vấn đề gì nếu nó không thể chịu được quá trình này và vỡ vụn.

Nếu điều đó xảy ra, ông ấy sẽ chỉ đơn giản hấp thụ nó bằng cơ thể trần trụi của mình.

-Grooooowl

Đám mây khổng lồ của những linh hồn báo thù dường như có phản ứng, dần dần bắt đầu di chuyển.

KHÔNG.

Thay vì bị dẫn dắt, nói chính xác hơn là:

*Keuuuuuuuuuuuuuh!

Chúng đang bị kéo đi.

Như bị thứ gì đó cưỡng bức lôi kéo, đám mây linh hồn oán hận bị hút vào viên ngọc đỏ thẫm.

*Kiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

Tiếng rên rĩ giống như tiếng hét cho thấy rõ đám mây linh hồn đang chống lại lực kéo.

Tuy nhiên, viên ngọc được tạo ra để chứa đựng linh hồn bắt đầu nuốt chửng đám mây linh hồn oán hận như thể nuốt chửng toàn bộ họ.

*Kururururururu!

Bất chấp dòng nước cuồng nộ của các linh hồn chống trả, vật chứa linh hồn vẫn hút họ một cách dữ dội như mắt bão.

Khi hấp thụ chúng, viên ngọc đỏ thẫm ngày càng trở nên âm u, nhưng nó vẫn tiếp tục nuốt chửng đám mây linh hồn bao trùm khu vực, dường như không có giới hạn.

"Ồ... Maximilia... Làm thế nào mà ngài có thể tạo ra một thứ tuyệt vời như vậy!"

Ma cà rồng lớn tuổi hét lên tên của Ma cà rồng đã tạo ra thứ này, khi viên đá linh hồn bắt đầu nuốt chửng tất cả các linh hồn không ngừng.

Đã bao nhiêu thời gian trôi qua?

Cơn gió sắc như dao cạo làm rung chuyển mặt đất và xé toạc không khí dần dần lắng xuống.

Giữa tất cả, một ông già cầm viên ngọc đỏ đứng lặng lẽ.

*Uuuuuuuuuuu!

Tuy nhiên, viên ngọc đang trong tình trạng hỗn loạn.

Do chứa quá nhiều linh hồn nên tưởng chừng như nó sẽ vỡ tan bất cứ lúc nào.

Đó là một vật thể tuyệt vời, nhưng việc nó không thể chịu được áp lực là điều đương nhiên.

Ma cà rồng già chỉ đơn giản là...

*Ực!

Nuốt viên đá đỏ.

"Heh."

"Heh heh."

"Hee... Hee hic. Hic..."

"Uhuhuhuhuhu! Uhuhuhuhuhu!"

Ma cà rồng nửa điên bật cười.

Những giọt nước mắt chứa đầy nỗi buồn trào dâng trong mắt Antirianus.

Với nụ cười vui vẻ đến rợn người trên môi...

"Làm sao... Làm sao có thể có nhiều chuyện buồn như vậy...?"

"Làm sao trên thế giới này có thể có nhiều như vậy...?"

Ma cà rồng già cười một lúc lâu.

Như thể linh hồn đã rời khỏi cơ thể vì nỗi tuyệt vọng ngọt ngào quá mức, vẻ mặt của Ma cà rồng nhanh chóng trở nên lạnh lùng và cay đắng.

"Ah."

“Phải ăn...”

“Có một việc khác ta cần phải làm trước tiên...”

Với một giọng nói kỳ quái chồng lên nhau và vang vọng, sự tồn tại của Antirianus, kẻ đã nuốt chửng viên đá linh hồn, bắt đầu mờ dần.

Tuy nhiên, lần này đã khác.

Cho đến nay, nó chỉ thay thế vật chủ vật lý.

Nhưng trong trường hợp này, chúng sẽ trở thành một.

Ý chí của Antirianus và ý chí của các linh hồn sẽ hợp nhất.

Ma cà rồng già sẽ hòa nhập và hòa tan với các linh hồn.

Ông ta vừa là Antirianus vừa là hiện thân tập thể của những linh hồn tuyệt vọng.

Antirianus nhìn Ma vương vẫn đang cúi mình và cô gái trong vòng tay của anh.

Không có trận chiến cuối cùng.

Ma Vương đã ngắt đi.

Anh ta đã đạt được một chiến thắng bất khả thi và cạn kiệt toàn bộ sức lực của mình.

Vì vậy, nó chỉ là tự nhiên.

Con quái vật, không còn là Ma cà rồng hay tập hợp linh hồn mà là một thứ hoàn toàn khác, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Ma vương, người, thậm chí bất tỉnh, vẫn tuyệt vọng bám lấy cô gái mà anh đã cứu.

*Ssoaaaaaaaaaaaaa!

Trong cơn mưa trút xuống như tuyệt vọng, con quái vật lặng lẽ nói với Ma vương đang bất tỉnh.

"Ta cho rằng ngươi không mong muốn điều gì đó như thế này."

"Giết ngươi khi ngươi không thể kháng cự không có gì vui cả. Ta sẽ quay lại sau."

"Có lẽ ngươi đã hình dung ra một kịch bản là ta sẽ xuất hiện để giết ngươi khi ngươi đã chuẩn bị đầy đủ."

"Nhưng... không phải vậy."

"Ta thích những câu chuyện đầy tuyệt vọng nhưng lại rất tuyệt vời và những câu chuyện đầy hy vọng lại thiêng liêng."

"Tất nhiên, ta cũng thích những câu chuyện khủng khiếp đến mức trống rỗng."

Con quái vật từ từ tiếp cận Ma vương đã ngã xuống.

Chỉ có một vấn đề nan giải.

Nên giết Ma Vương trước hay giết Anh hùng mà hấn yêu quý.

Dù sao đi nữa, cả hai sẽ chết một cái chết trắng tay dưới bàn tay của con quái vật, sau khi mọi thứ đã kết thúc tại chỗ này.

Một kết cục đau khổ và thảm hại sẽ dành cho họ.

Để đặt dấu chấm hết cho câu chuyện đã vượt qua sự tuyệt vọng và hy vọng lớn lao và kết thúc một cách trống rỗng.

Vì đó là lựa chọn của Ma vương nên anh phải chịu đựng nó.

Nghĩ vậy, trong tay con quái vật nổi lên một nỗi oán hận nhột nhột khi...

"...Hừmm."

Con quái vật sắp đến gần, cảm nhận được điều gì đó và rút lui.

*Bang!

Sau đó, có thứ gì đó chặn không gian giữa Ma vương, Anh hùng và quái vật.

Một thanh kiếm đen khổng lồ xuyên qua mặt đất giữa họ và biến mất như một ảo ảnh.

Con quái vật hướng ánh mắt về nơi thanh kiếm xuất phát.

Ở đó, một con ma mặc áo giáp đầm máu, máu đã biến đổi nhiều đến mức không thể nhận ra, đang đứng.

Cánh tay phải của con ma bốc cháy với một bóng tối kỳ lạ.

Trong tay phải của hồn ma là thanh kiếm đen làm từ bóng tối, thứ đã chặn không gian giữa quái vật và Ma vương.

Con ma đứng trước con quái vật lâm bầm với giọng run rẩy.

"Ta vẫn không biết... câu trả lời là gì."

"Nhưng..."

"Ta nghĩ mình biết câu trả lời sai chắc chắn nhất..."

"Đây..."

"Ở đây, hai người này sắp chết..."

"Ít nhất thì đó có vẻ là câu trả lời sai rõ ràng nhất..."

“Vì ta không biết câu trả lời.”

"Càng nhiều câu trả lời sai chắc chắn."

"Càng nhiều kết thúc tồi tệ nhất có thể."

"Ta phải dừng nó lại."

"Ta không biết người là ai."

"Ta không biết người là cái đéo gì."

"Ta không biết người muốn cái mẹ gì."

"Nhưng hãy cút đi.”

*Rầm!

Hắc Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay phải của hồn ma và nhắm vào con quái vật.

Con ma biến thành người nói:

"Hai người này không được chết ở đây."

Khi nhìn thấy điều này, con quái vật bị biến thành Ma cà rồng nghiêng đầu.

"Người là ai đột nhiên xuất hiện trước mặt ta?"

Đáng tiếc, con quái vật không biết con ma đó là ai.

Anh ấy vẫn còn là một người quá nhỏ bé để bất cứ ai có thể nhớ đến.

Nhưng không cần phải giải thích.

Biết rằng tên tuổi của mình còn quá nhỏ để được lịch sử ghi nhớ,

Anh không còn nhắc đến tên mình nữa.

“Người không cần phải biết.”

Và anh không hề buồn về điều đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading